

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. C.**, zast. JUDr. Martinou Tesařovou, advokátkou se sídlem Hořelická 1230/39, Rudná, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2023, č. j. MSK 62002/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2024, č. j. 19 A 27/2023-86,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 2. 2024, č. j. 19 A 27/2023-86, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 19. 6. 2023, č. j. MSK 62002/2023, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši **16 228 Kč** k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Martiny Tesařové, advokátky se sídlem Hořelická 1230/39, Rudná, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 25. 10. 2021, č. j. SMO/678277/21/DSČ/Klu, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 21. 6. 2021 v Ostravě-Vítkovicích na ulici Ruské u samoobslužné čerpací stanice Benzina ve směru na Vítkovice řídil osobní automobil registrační značky X, přičemž držel v ruce telefonní přístroj. Magistrát za tento přestupek uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Stejný prvostupňový správní orgán uznal rozhodnutím ze dne 2. 2. 2023, č. j. SMO/074295/23/DSČ/Var, žalobce vinným ze spáchání přestupků (nyní projednávané přestupky, pozn. NSS) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel nezajistil, aby při užití dvou vozidel byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.

[3] K prvnímu protiprávnímu jednání došlo dne 3. 5. 2021, kdy nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky X porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Tyršova 1775/28 nerespektoval svislé dopravní značení „IP 12“ - „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E 13“ - „STÁNÍ PRO DRŽITELE PARKOVACÍCH KARET R, A, PO-PÁ 7.00-20.00 h., SO 8.00-15.00 h.“ a uvedené vozidlo ponechal v jeho působnosti bez platné parkovací karty.

[4] K druhému přestupku došlo dne 29. 7. 2021 tak, že nezjištěný řidič motorového vozidla registrační značky X porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Ahepjukova 2791/21 nerespektoval svislé dopravní značení „IP 13b“ - „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ s dodatkovou tabulkou „E 13“ - „MAX. DOBA PARKOVÁNÍ 2 HOD. PRAC. DNY 7-20 HOD.“, doplněnou o dodatkovou tabulku „E 8d“ - „úsek platnosti 50 m vlevo“, doplněné vodorovným dopravním značením „V 10g“ - „omezené stání“ a v působnosti tohoto dopravního značení stál bez viditelně umístěného parkovacího kotouče ve vozidle. Uvedené dopravní značení označuje parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně ve vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit. Za oba uvedené přestupky projednané ve společném řízení správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[5] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím výrok I. rozhodnutí magistrátu týkající se přestupku ze dne 3. 5. 2021 zrušil a řízení zastavil, jelikož uplynutím promlčecí doby došlo k zániku odpovědnosti za tento přestupek. Zároveň žalovaný změnil rozhodnutí magistrátu tak, že do něj doplnil datum narození žalobce, a v této části (ve vztahu k přestupku ze dne 29. 7. 2021, pozn. NSS) jej potvrdil.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil správní žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl. Neshledal důvodnou námitku žalobcova práva na vedení společného řízení. Řízení o přestupku ze dne 21. 6. 2021 bylo zahájeno dne 6. 8. 2021 a pravomocně skončilo dne 28. 1. 2022, zatímco přestupek ze dne 29. 7. 2021 (krajský soud chybně uvedl též datum 21. 6. 2021, pozn. NSS) se stal přestupkem provozovatele vozidla až dne 18. 3. 2022, kdy nabylo právní moci usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. SMO/009965/22/DSČ/Jav, kterým magistrát zastavil řízení obviněného řidiče (žalobce, pozn. NSS), jelikož se mu nepodařilo hodnověrně prokázat, že přestupek ze dne 29. 7. 2021 spočívající v neumístění parkovacího kotouče skutečně spáchal. Vedení společného řízení tedy nebylo fakticky ani právně možné.

[7] Dle krajského soudu správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností a shromážděné podklady tvořily ucelený důkazní řetězec. Žalobce zjištěný skutkový stav nezpochybnil, ani nepředestřel jinou skutkovou verzi, jeho námitka neprokázání doby stání je v rozporu s provedenými důkazy. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, že ačkoliv byla převážná část parkoviště vyhrazená pro držitele parkovacích karet, na parkovacím místě, kde stálo vozidlo žalobce, bylo povinností řidiče umístit

pokračování

parkovací kotouč s nastavenou dobou začátku stání. Nebylo tedy vůbec rozhodné, zda byl příslušný řidič držitelem parkovací karty či nikoliv. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že jsou příslušné dopravní značky vedle sebe, jelikož takové tvrzení je v rozporu s fotodokumentací obsaženou ve správním spise. Nepřisvědčil proto námitce zmatečnosti dopravního značení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požadoval napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel vymezil přijatelnost kasační stížnosti tím, že se krajský soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, dle které se společné řízení vede o přestupcích spáchaných před zahájením řízení o kterémkoliv z nich. Zároveň krajským soudem vyslovený závěr, že není rozhodující datum spáchání přestupku, nýbrž datum jeho projednatelnosti, nebyl doposud řešen právě judikaturou Nejvyššího správního soudu. Napadený rozsudek též trpí zásadní vadou, a sice nepřezkoumatelností.

[10] Stěžovatel namítal, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného zrušit pro porušení stěžovatelova práva na projednání přestupků ve společném řízení a pro nezohlednění absorpční zásady. První přestupek stěžovatel spáchal dne 21. 6. 2021 a druhý dne 29. 7. 2021, přičemž řízení o kterémkoliv z nich bylo zahájeno nejdříve dne 6. 8. 2021. Naplnění podmínky projednatelnosti přestupku s provozovatelem vozidla podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu není pro vedení společného řízení rozhodné, stěžejní je datum spáchání přestupku. Stěžovatel označil argumentaci krajského soudu, že vedení společného řízení nebylo fakticky ani právně možné, za „podivnou“, neboť původně magistrát o těchto přestupcích společné řízení vedl, načež nyní posuzovaný přestupek (ze dne 29. 7. 2021, pozn. NSS) vyloučil k samostatnému projednání. Postup magistrátu jej však nezbavil povinnosti aplikovat absorpční zásadu.

[11] Napadený rozsudek je dle stěžovatele nepřezkoumatelný a zmatečný. Stěžovatel v žalobě namítal, že se správní orgány nevypořádaly s námitkou, jaký režim parkování na parkovacím místě platil. Vedle sebe byly umístěny dvě dopravní značky, které se vzájemně vylučovaly. Krajský soud na tuto námitku vůbec nereagoval, namísto toho sám posuzoval, jaký režim parkování na předmětném parkovacím místě skutečně platil. Úvahy krajského soudu však postrádají jakékoliv vysvětlení, proč na předmětném místě platila úprava dopravní značky „IP 13b“, a nikoliv značky „IP 12“. Stejně tak se nevypořádal s námitkou, že nesrozumitelnost dopravního značení nemůže jít k tíži adresátů veřejné moci. Správní orgány se vůbec nezabývaly interpretací této situace, kdy je parkování upraveno současně dvěma značkami odlišně. Krajský soud měl proto napadené rozhodnutí zrušit.

[12] Ve vztahu k žalobní námitce, že nebyl prokázán čas spáchání přestupku, krajský soud na samé hraně přezkoumatelnosti odkázal na shromážděné důkazy, které dle jeho názoru tvoří ucelený řetězec. Dle krajského soudu navíc stěžovatel ani nepředestřel alternativní skutkovou verzi a nenavrl k ní žádné důkazy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dle stěžovatele vyplývá, že správní orgán si nemůže učinit úsudek o spáchání přestupku pouze na základě úředního záznamu. Žádné jiné důkazy o čase spáchání

přestupku nesvědčí. Stěžovatel je přesvědčen, že jelikož správní orgány neshromáždily žádný důkaz ohledně časového okamžiku stání vozidla, a tedy nezpochybňuje důkaz provedený správním orgánem, nepřešla na něj z tohoto důvodu povinnost důkazní. K tomu stěžovatel zdůraznil, že mohl být po celé správní řízení pasivní, a až v žalobě poukázat na jiné varianty skutkového děje, které nebyly dokazováním vyvráceny.

[13] Žalovaný ve vyjádření pouze stručně uvedl, že navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[15] Devátý senát řízení o kasační stížnosti přerušil. Důvodem byla skutečnost, že pátý senát usnesením ze dne 29. 8. 2024, č. j. 5 As 98/2022-37, předložil rozšířenému senátu právní otázku, zda je možné považovat za sbíhající se (spáchané v souběhu) všechny přestupky téhož pachatele, z nichž některé spáchal sice před tím, než mu bylo oznámeno (případně vydáno) rozhodnutí správního orgánu, jímž byl shledán vinným ze spáchání jiných přestupků, avšak až poté, co bylo o těchto jiných přestupcích zahájeno řízení, a zda je nutné při ukládání správních trestů za všechny tyto přestupky uplatnit zásadu absorpce, resp. zásady pro ukládání úhrnného trestu, jak jsou vyjádřeny v § 41 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), i přesto, že o nich nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení.

[16] Rozšířený senát o předložené otázce rozhodl rozsudkem ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51. Konstatoval, že u přestupků, které byly spáchány po zahájení řízení o jiném přestupku, se ve vztahu k tomuto jinému přestupku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť o nich spolu s tímto jiným přestupkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán (odst. [62] citovaného rozsudku). Tím odpadla překážka řízení a devátý senát mohl v řízení pokračovat. Stěžovatel ve vyjádření k rozsudku rozšířeného senátu setrval na své předchozí argumentaci a žalovaný se k uvedenému rozsudku vůbec nevyjádřil.

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). K obsahu neurčitého pojmu přesah vlastních zájmů stěžovatele kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém se nepřijatelností podrobně zabýval.

[18] Stěžovatel vymezuje přijatelnost kasační stížnosti tak, že (i) se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury kasačního soudu stran vedení společného řízení o přestupcích spáchaných před zahájením řízení o kterémkoliv z nich, a zároveň (ii) jím vyslovený závěr, že není rozhodující datum spáchání přestupku, nýbrž datum jeho projednatelnosti, nebyl doposud řešen judikaturou kasačního soudu. Krajský soud též (iii) nesprávně posoudil

pokračování

otázku, zda správní orgány mohly v rámci prokázání času spáchání přestupku vyjít pouze z úředního záznamu či jednostranného záznamu policistů, a (iv) napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[19] Kasační stížnost je přijatelná z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, spočívajícího v aprobování nedostatečně zjištěného skutkového stavu v řízení před správními orgány. Kasační stížnost je též důvodná.

III.a Přezkoumatelnost napadeného rozsudku a rozhodnutí žalovaného

[20] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a zmatečný z důvodu, že krajský soud vůbec nereagoval na žalobní námitku nepřezkoumatelného vypořádání námítky platného režimu parkování správními orgány. Zároveň v napadeném rozsudku absentuje vysvětlení, proč na daném parkovacím místě platila úprava dle dopravní značky „IP 13b“, a nikoliv „IP 12“. Vztahem těchto dopravních značek a otázkou jejich vzájemné platnosti se nezabýval ani žalovaný. Námitky nejsou důvodné.

[21] Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, a ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[22] Nejvyšší správní soud též konstantně judikuje, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 28. 1. 2009, č. j. 1 As 110/2008-99). Shledal-li by nyní Nejvyšší správní soud, že rozhodnutí žalovaného skutečně nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, byl by dán důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[23] Rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, respektive žalovaný se v něm námitkou zmatečnosti dopravního značení a otázkou jejich vzájemné platnosti zabýval. Byť si lze představit podrobnější odůvodnění vypořádání uvedené odvolací námítky, nelze na její vypořádání žalovaným nahlížet jako na nepřezkoumatelné. Žalovaný konstatoval, že stěžovatelem namítaný rozpor mezi svislými dopravními značkami na základě předložených fotografií z internetových map neshledal. Stěžovateli nebylo kladeno k tíži neoprávněné stání s vozidlem na vyhrazeném parkovišti, nýbrž stání vozidla neoznačeného parkovacím kotoučem s časem počátku stání (str. 9 rozhodnutí žalovaného).

[24] Kasační soud neshledal důvodnou ani námitku absence odůvodnění stran platnosti a vztahu dopravních značek v napadeném rozsudku. Krajský soud v bodě 11. napadeného rozsudku vyslovil závěr, že v úseku označeném dopravní značkou „IP 13b“ – „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ s vodorovnou dopravní značkou „V10g“ – „Omezení stání“ byla vyňata působnost dopravní značky „IP 12“ – „Vyhrazené parkoviště“ pro držitele příslušného oprávnění, přičemž se výslovně ztotožnil se shodným závěrem žalovaného. Dle

krajského soudu tak bylo povinností každého řidiče, který na takovém parkovacím místě umístil vozidlo, aby jej opatřil parkovacím kotoučem s vyznačenou dobou začátku stání. Proto bylo dle krajského soudu nerozhodné, zda byl stěžovatel držitelem parkovacího oprávnění, či nikoliv. I krajský soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelné ohledně platného režimu parkování na parkovacím místě. Zároveň neshledal, že by bylo dopravní značení zmatečné, jelikož dopravní značky nebyly umístěny vede sebe, nýbrž kolmo na sebe zhruba ve stejné ose. Takové vypořádání žalobních námitek shledal kasační soud přezkoumatelným.

III.b Společné řízení a zásada absorpce

[25] Stěžovatel namítá, že krajský soud měl napadené rozhodnutí zrušit, jelikož v řízení před správními orgány bylo porušeno jeho právo na společné řízení, tím pádem došlo i k porušení zásady absorpce. Projednání přestupků ve společném řízení není vázáno na jejich projednatelnost, ale na okamžik jejich spáchání. Námitka je důvodná.

[26] Podle § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména *k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.*

[27] Podle § 41 odst. 1 citovaného zákona *[z]a dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*

[28] Podle § 88 odst. 1 téhož zákona *[p]okud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení. Podle odstavce 3 téhož ustanovení se ve společném řízení neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.*

[29] Výše již kasační soud uvedl, jak rozšířený senát rozhodl rozsudkem č. j. 5 As 98/2022-51. V něm dospěl k závěru, že pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou navázána na vedení společného řízení podle § 88, zejména na odstavec třetí posledně uvedeného ustanovení (viz odst. [16] tohoto rozsudku). Rozšířený senát též upřesnil, jakým způsobem se má postupovat v situaci, kdy správní orgán společné řízení nevedl, ačkoliv pro jeho vedení byly splněny zákonné podmínky. Na takové případy dopadá § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky (viz odst. [61] citovaného rozsudku rozšířeného senátu).

[30] Nejvyšší správní soud ze správního spisu pro účely dalšího posouzení zjistil následující skutečnosti. Stěžovatel spáchal tři přestupky, a sice dne 3. 5. 2021 (jako provozovatel), dne 21. 6. 2021 (jako řidič) a dne 29. 7. 2021 (jako provozovatel). Jako první zahájil magistrát dne 6. 8. 2021 řízení o přestupku ze dne 21. 6. 2021, které následně dne 23. 9. 2021 rozšířil o přestupek ze dne 3. 5. 2021, v té době se jednalo též o přestupek řidiče. Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2021 magistrát zastavil řízení o přestupku řidiče ze dne 3. 5. 2021, jelikož se řidič nedostavil k ústnímu jednání a vytýkané jednání se mu nepodařilo prokázat. Stejným rozhodnutím uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku ze dne 21. 6. 2021 (přestupek řidiče). Následně dne 20. 12. 2021 zahájil magistrát řízení o přestupku ze

pokračování

dne 29. 7. 2021 (jako o přestupku řidiče), přičemž totožnost řidiče se dozvěděl dne 25. 11. 2021. Dne 6. 1. 2022 magistrát zastavil řízení o přestupku řidiče ze dne 29. 7. 2021, jelikož se řidič nedostavil k ústnímu jednání a vytýkané jednání se mu nepodařilo prokázat. Usnesením ze dne 22. 2. 2022 magistrát vyloučil přestupek ze dne 3. 5. 2021 z řízení o přestupku řidiče ze dne 21. 6. 2021. Poté magistrát vydal dva příkazy, a sice dne 8. 3. 2022 a dne 23. 5. 2022, kterými uznal stěžovatele – jako provozovatele vozidla – vinným ze spáchání přestupků ze dnů 3. 5. 2021 a 29. 7. 2021 (uvedeno v pořadí dle vydaných příkazů). Stěžovatel podal proti oběma příkazům odpor, magistrát proto usnesením ze dne 25. 7. 2022 řízení o přestupcích ze dne 3. 5. 2021 a ze dne 29. 7. 2021 spojil. Dne 2. 2. 2023 magistrát vydal rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu v odvolacím řízení zakončeném vydáním napadeného rozhodnutí.

[31] Pro posouzení otázky, zda v projednávané věci mělo být vedeno společné řízení, je rozhodné, že všechny uvedené přestupky spáchal stěžovatel před zahájením řízení o kterémkoliv z nich. Poslední z uvedených přestupků spáchal dne 29. 7. 2021, přičemž první řízení o kterémkoliv z těchto přestupků magistrát zahájil dne 6. 8. 2021. Nejvyšší správní soud proto na základě rozhodných skutečností dospěl k závěru, že byla naplněna podmínka spáchání přestupků před zahájením řízení o kterémkoliv z nich (srov. § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky).

[32] Vlivem pozdějšího zjištění totožnosti řidiče v případě přestupku ze dne 29. 7. 2021, jehož jméno se magistrát dozvěděl až dne 25. 11. 2021, tedy po vydání rozhodnutí (dne 25. 10. 2021) o přestupku řidiče ze dne 21. 6. 2021, však nebylo objektivně možné vést společné řízení o všech těchto přestupcích. Za této situace bylo povinností magistrátu při ukládání druhu správního trestu a jeho výměry zohlednit podle § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky skutečnost, že o některých přestupcích nerozhodl ve společném řízení (viz rozsudek č. j. 5 As 98/2022-51).

[33] Pochybení magistrátu, který v projednávané věci nezohlednil skutečnost, že o uvedených přestupcích nerozhodl ve společném řízení, mělo v konečném důsledku vliv na celkovou výši uložených pokut. Konkrétně, za všechny sbíhající se přestupky bylo možné uložit stěžovateli pokutu v zákonné sazbě od 1 500 Kč do 2 500 Kč [§ 125c odst. 5 písm. g) ve spojení s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu]. Stěžovateli byla rozhodnutím ze dne 25. 10. 2021 (o přestupku ze dne 21. 6. 2021) uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a rozhodnutím ze dne 2. 2. 2023 (o přestupku ze dne 29. 7. 2021) pokuta ve výši 1 500 Kč. Celková výše pokut uložených stěžovateli za oba tyto přestupky tak činí 3 500 Kč, tato částka tudíž přesahuje maximální možnou částku, kterou mohl magistrát stěžovateli uložit [srov. § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky], neboť z rozhodnutí magistrátu nevyplývá, že aplikoval zásady stanovené v § 41 uvedeného zákona. Žalovaný nezákonný postup magistrátu aproboval, a tudíž je jeho rozhodnutí nezákonné. Stejně tak je nezákonný též napadený rozsudek, který i přes vytýkaná pochybení rozhodnutí žalovaného nezrušil.

III.c Čas spáchání přestupku

[34] Stěžovatel namítá, že nebyl prokázán čas spáchání přestupku, konkrétně že vozidlo v uvedenou dobu na daném místě neparkovalo. Zároveň v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze učinit úsudek o spáchání přestupku pouze na základě úředního záznamu. Žádné jiné důkazy o čase spáchání přestupku nespovídají. Stěžovatel je proto

přesvědčen, že na něj nepřešla povinnost důkazní, a tedy správním orgánům nemusel předeštit alternativní skutkovou verzi. Námitka je důvodná.

[35] Nejvyšší správní soud se již v minulosti obdobnou situací zabýval, a sice v rozsudku ze dne 13. 4. 2023, č. j. 3 As 189/2021-26. Tím zrušil tamní napadený rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný i prvostupňový správní orgán byli totožní jako v nyní projednávané věci, navíc v odkazované věci došlo k nerespektování svislé dopravní značky „IP 12“ – „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E 13“ – „STÁNÍ PRO DRŽITELE PARKOVACÍ KARTY R, A PO-PÁ 7-20 HOD. SO 8-15 HOD“, doplněné dodatkovou tabulkou „E 8d“ – „úsek platnosti – 11,2m“.

[36] Jelikož zákon o silničním provozu váže delikt ní odpovědnost provozovatele vozidla na podmínku, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona [§ 125f odst. 2 písm. b)], musí jednání neznámého řidiče naplňovat jak formální, tak i materiální znaky přestupku; v opačném případě by hypotéza přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu nebyla naplněna.

[37] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že magistrát a následně i žalovaný vycházeli při určení časového vymezení přestupkového jednání pouze z oznámení o přestupku vyhotoveném Městskou policií Ostrava dne 6. 9. 2021 a z upozornění pro nepřítomného řidiče podezřelého ze spáchání přestupku vyplněného městskými strážníky dne 29. 7. 2021. Jestliže nejsou skutečnosti vyplývající z těchto podkladů zpochybňovány, lze tyto listiny použít jako podklad pro rozhodnutí ve věci, přitom však musí být relevance informací z nich vyplývajících hodnocena v kontextu dalších podkladů, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů; srov. rozsudek č. j. 3 As 189/2021-26, odst. [15]).

[38] Stěžovatel již ve správním řízení zpochybnil dobu stání vyplývající dle správních orgánů z výše uvedeného oznámení a upozornění a navrhl provést důkaz svědeckou výpovědí svého kolegy, se kterým měl v uvedený den rozvážet zásilky. Ve vztahu k podkladům rozhodnutí dále zpochybnil datum a čas pořízení fotografií vztahujících se k přestupku ze dne 3. 5. 2021. Po vydání prvostupňového rozhodnutí stěžovatel namítal, že ani u fotodokumentace vztahující se k přestupku ze dne 29. 7. 2021 není zřejmé datum a čas jejího pořízení, přitom zcela popřel, že jím provozované vozidlo parkovalo v uvedený den v čase spáchání přestupku (tj. mezi 8:45 a 8:55 hod.) na daném místě bez parkovacího kotouče. Uzavřel proto, že podklady založené ve spise nejsou pro prokázání času spáchání přestupku dostatečné. Na své argumentaci setrval v žalobě i v kasační stížnosti.

[39] Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě se stěžovatelem k závěru, že pořízená fotodokumentace není pro určení časového vymezení spáchání přestupku použitelná, jelikož není opatřena „časovým razítkem“. Ani z obsahu správního spisu pak nevyplývá, že by správní orgány získaly informace o době pořízení fotografií. Ve spise je sice založen záznam o úkonu, kterým úřední osoba ověřila, že jsou fotografie uloženy na úložišti dat spravovaném městskou policií ke dni spáchání přestupku (č. l. 133 až 135 spisu magistrátu), avšak z tohoto ověření nevyplývá, v jaký čas strážníci fotografie pořídili. Magistrát tak nikterak nezajistil a neověřil metadata fotografií obsahující údaj o čase jejich pořízení, a tedy z obsahu správního spisu není vůbec patrný okamžik jejich pořízení, který je však pro závěr

pokračování

o spáchání přestupků rozhodující. Správní orgány totiž učinily skutkové závěry stran doby ponechání vozidla na vyhrazeném parkovišti v působnosti dopravní značky „IP 13b“ pouze na základě oznámení o přestupku a upozornění pro nepřítomného řidiče, přičemž tyto listiny jsou jednostrannými právními úkony, u kterých se nevyžaduje ověření ze strany třetí osoby – stěžovatele, a s jejichž pomocí nemohou správní orgány dostát požadavku dostatečně zjištěného skutkového stavu (viz odst. [34] rozsudku NSS ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39, a tam uvedenou judikaturu).

[40] Za této situace bylo povinností správních orgánů, aby ověřily skutečnosti vyplývající z uvedených listin (výše zmíněné oznámení a upozornění) provedením důkazu, který by vykazoval tzv. „vyšší míru důkazu“, a sice vyžádáním metadat fotografií nebo svědeckou výpověď strážníků, kteří přestupek zadokumentovali a ve spise založené listiny vyhotovili. Pouze takovým způsobem by bylo možné uzavřít, že neexistují důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních správních orgánů. Jelikož však správní orgány k provedení dalších důkazů nepřistoupily, nevyvrátily stěžovatelovu procesní obranu o nedostatečném prokázání doby ponechání vozidla v působnosti dopravní značky „IP 13b“. Zároveň po stěžovateli nelze požadovat, aby kvalifikovaným způsobem vyvracel skutečnosti vyplývající z oznámení a upozornění, jelikož mu nebylo kladeno za vinu porušení konkrétní povinnosti řidiče, nýbrž to, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (shodně viz odst. [18] rozsudku č. j. 3 As 189/2021-26). Správní orgány proto pochybily, když i přes stěžovatelovy námitky učinily závěry ohledně skutkového stavu stran doby spáchání přestupku pouze z výše uvedených listin a neprovedly další důkazy, které by skutečnosti z listin vyplývající ověřily. Krajský soud toto pochybení správních orgánů aproboval, a proto je i napadený rozsudek nezákonný.

[41] Nejvyšší správní soud se z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu nemohl dále zabývat posouzením otázky nesrozumitelnosti dopravního značení v místě spáchání přestupku, a to z důvodu, že jsou obě dopravní značky „IP 12“ a „IP 13b“ doplněny dodatkovými tabulkami „E 13“ s časovým ohraničením platnosti uvedených dopravních značek stanovujících platný režim parkování na parkovišti na ulici Ahepjukova 2791/21 v Ostravě. Vzhledem k tomu, že nebyl dostatečně průkazně zjištěn čas parkování, bylo by posouzení těchto otázek předčasné.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Nejvyšší správní soud shledal s ohledem na výše uvedené kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek krajského soudu zrušil (dle § 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, zrušil Nejvyšší správní soud i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[43] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení, tj. jak o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, tak i o náhradě nákladů řízení před krajským soudem (srov. § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s.). Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, a tak mu podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, které důvodně

vynaložil. Tyto náklady tvoří zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost (tj. celkem 8 000 Kč) a náklady na právní zastoupení.

[44] Zástupkyně stěžovatele učinila celkem dva úkony právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení a podání kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“). Kasační soud nepřiznal zástupkyni stěžovatele odměnu za vyjádření k závěrům vyplývajícím z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 5 As 98/2022-51, neboť advokátka ve vyjádření setrvala na původní argumentaci z kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tedy určil odměnu advokátky v souladu s § 7 bodem 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu částkou 6 200 Kč (tj. 2 x 3 100 Kč), k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (tj. 2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupkyně v řízení o kasační stížnosti doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (č. l. 22 spisu NSS), a proto je třeba zvýšit odměnu advokátky a náhradu hotových výdajů o tuto daň ve výši 21 %, tj. o částku 1 428 Kč. Celková odměna a náhrada hotových výdajů tak činí 8 228 Kč.

[45] Žalovaný je tedy povinen stěžovateli nahradit náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 16 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Martiny Tesařové, advokátky se sídlem Hořelická 1230/39, Rudná.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu